

Érem nélküli győzelem

Családomban a sportolásnak nincsenek hagyományai, így a rendszeres testedzés világába én nem beleszülettem, hanem véletlenszerűen „belekeveredtem”, s azóta a sport egyszerűen az életem.

Erőtlen, vézna első osztályosként a vívóterem szomszédságában rajzolgattam az aszfaltra. Az edzésekről kiszűrődött a kardok ütésének félelmetes, éles hangja „Kislány ne játssz ott magányosan, inkább gyere át hozzánk! – fordult felém egy erős, mély hangú férfi. Én átmentem hozzájuk, és ott maradtam köztük.

Azóta eltelt csaknem hét év. Már nem vagyok erőtlen és nem vagyok vézna. Ezt nekem a sport adta. Szívesen öltözködöm, és jól esik, ha a fiúk széles, izmos vállaimat csodálják. Soha nem érzem magam magányosnak, mert egy olyan sportközösség tajga lettem, akik legalább annyi figyelmet és törődést adnak nekem, mint a családom. A kardok pengéjének csattogásától már nem félek, ez a hang muzsika füleimnek. A vívás tempójának pergő ritmusától pedig megtanultam, hogy a mindennapokban is „fel lehet peregni”, és ha ügyesen osztom be az időmet, 24 órába rengeteg minden belefér. Ahhoz persze, hogy az élet sok területén helyt tudjak állni, megfelelő állóképesség és kitartás kell, de a rendszeres testmozgásnak ezek természetes velejárói. Tanulmányi eredményem a heti öt edzés mellett is jó, így nem értem környezetem aggódoó kérdését. „Hogy lehet ezt bírni?” Ha a kérdezők sportolnának, bizonyára nem kételkednének. Történelmi tanulmányiamból tudom, hogy a mindennapi élet és sport között a középkori ember sem érzett olyan éles határt, mint a pannóniai ókor, vagy a mi világ átlagos embere. Ha régen sikerült összehangolni a rendszeres testmozgást az érvényesülés egyéb területeivel, akkor ez ma miért lenne reménytelen. Az élsport kiszámíthatatlan világában amúgy megtanultam, hogy ha nagyon akarjuk, semmi sem lehetetlen. A biztos vereségből lehet egyértelmű győzelem, az ellenfél lehet barát, s az igazságtalannak tűnő bírói döntést is el lehet viselni. Mint ahogy Szent-Györgyi Albert írta: „A sport a játék alatt tanítja meg az embert rövid idő alatt a legfontosabb polgári erényekre: az összetartásra, az önfeláldozásra, az egyéni érdek teljes alárendelésére, a tisztességre és mindenekelőtt a „fair play”, a nemes küzdelem szabályaira.”

Szintén a sportolás legalapvetőbb emberi szabályára tanít példaképem, a többszörös olimpiai aranyérmes párbajtőröző, Nagy Tímea is, akinek aláírását büszkén őrzöm vívókesztyűmön. Az általam őszintén csodált bajnoknő szerint a győzelemhez „először alázatosnak kell lennem, tisztelnem kell az ellenfelet”.

Sajnos engem egy valamire még nem tanított meg a sport: a kudarcot, a vereséget könnyek nélkül elviselni egyelőre nem tudom. Ismerem Székely Éva, olimpiai bajnok úszó mondását, miszerint „sírni csak a győztesnek szabad”. Féltve dédelgetett álmaimban látom is magam, ahogy a magyar himnusz hangjára könnyezem.

És mi lesz, ha a dobogó csúcsát soha nem érem el? Erre jelenleg nem szeretnék gondolni, de egy biztos: a sportolás már adott nekem annyi magabiztosságot és önbizalmat, hogy a mindennapokban érem nélkül is győztesnek érzem magam.

Osvald Anna

Kőrösi Csoma Általános Iskola, Nagykanizsa